

LBRIS

We know
books

Katie Kirby, *The Extremely Embarrassing Life of Lottie Brooks*

Copyright © 2021 I'm Doing Fine Ltd

All rights reserved.

© 2024 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Cover artwork © Penguin Books LTD

Published by arrangement with Penguin Random House Children's

Publishers UK, a division of The Random House Group Limited.

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIRBY, KATIE

Viața extrem de jenantă a lui Lottie Brooks / Katie Kirby; trad. din lb. engleză

de Edith Paicu. - Valea Lupului: Alice Books, 2024

ISBN 978-630-6676-11-8

I. Paicu, Edith (trad.)

821.111

VIATA EXTREM DE JENANTA ALUI LOTTIE BROOKS

KATIE KIRBY

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE EDITH PAICU

ALICE
BOOKS

2024

MIERCURI, 11 AUGUST

(A NOUĂSPREZECEA ZI A VACANȚEI DE VARĂ)

Au trecut doar 27 de ore și jumătate de când a plecat Molly și nimeni nu pare să priceapă cât de tare mi-e dor de ea. Parcă mi-ar fi smuls cineva măruntaiele, le-ar fi învârtit în mașina de spălat și după-aia le-ar fi îndesat înapoi la locul lor.

Ajutor din partea părinților, zero absolut. Bănuiesc că, dacă n-au prieteni, n-au nici cea mai vagă idee cum e să îți se mute BFF-ul tocmai în Australia. Știu să spună doar chestii de genul: „O să-ți faci o grămadă de prieteni noi numaidecât, Lottie”.

Adică ce, câți ani cred ei că am? Trei? Nu mai e cum era la grădiniță, unde țopăiai lângă cineva și ziceai „Hai să lipim chestii!” și vă împrieteneați instantaneu împărțind tubul de lipici. Oamenii sunt răutăcioși!

Uite un exemplu de cum mă tratează ai mei ca pe un copil: tocmai ne luaserăm o gustare înainte de cină de la McDonald's, așa, ceva bun „să mă învesească”, iar tata a încercat să-mi comande un Happy Meal! Adică... ce-o fi fost în capul lui?!

Am reușit totuși să negociez un Big Mac pentru mine, da' chestia enervantă e că pur și simplu a avut un gust oribil și uscat și mi-a rămas în gât. Mama a zis că poate e din cauză că în sfârșit mi se maturizează papilele gustative, dar de fapt e din cauză că am inima frântă. Nici măcar nu mi-a plăcut așa de tare milkshake-ul. Începuse deja să se topească până am ajuns acasă și era mai degrabă lăptos decât cremos ca înghețata, cum e de obicei, știi? Dup-aia mi-am dat sos dulce-acrișor pe tricoul meu preferat și asta mi-a pus capac.

În fine, având în vedere că Molly s-a dus să se bucure de soare și surferi în Australia, m-am decis să țin un jurnal și iată-l. **TA-DA!**

Mă gândesc că o să fie ca și cum aș avea cu cine să stau de vorbă în vara asta lungă și singuratică. O să-l și ilustrez, fiindcă-mi place să fac benzi desenate. Când o să fiu mai mare, o să fiu ilustratoare de benzi desenate pentru un ziar sau o revistă. Mai bine să mă apuc de exersat dacă tot **NU AM NIMIC ALTCEVA DE FĂCUT.**

Uite un desen cu familia mea.

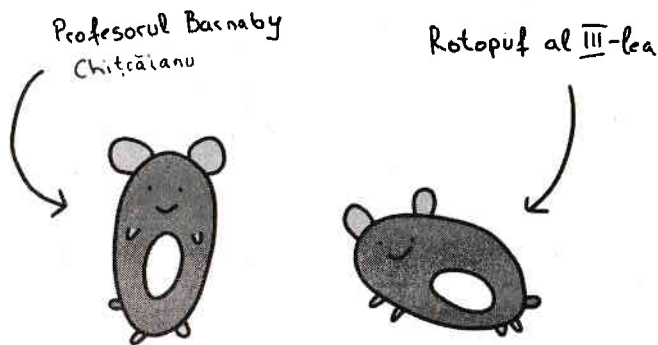

(Notă: nu umblăm goi. Pur și simplu durează MULT PEA MULT să desenez haine și, sincer, chiar mi-e lene.)

Mă gândesc că așa, ca părinți, ai mei nu-s **chiar** așa de nașpa – asta dacă nu luăm în considerare că mă bat întruna la cap că stau prea mult cu ochii în ecrane! În schimb, ticălosul de frate-miu ăla micu', de șapte ani, e cu totul altă poveste. Frate, copilul ăla e enervant. A, și dacă tot mi-am amintit... **DACĂ CITEȘTI ASTA, TOBY, E PROPRIETATE PRIVATĂ ȘI-AM SĂ TE PRIND!**

Hm... Ce să-ți mai povestesc despre mine?

Ah, nu ți-am povestit despre hamsterii mei încă, nu? Uite-i!

Sorry, nu mă pricor prea bine la desenat hamsteri!!!

Îi am pe băieții ăștia de vreo opt luni. Stau în camera mea și sunt puțin gălăgioși, dar nu mă deranjează așa tare, pentru că îmi dau sfaturi foarte bune. Uneori le povestesc ce zi urâtă am avut și ei se tot învârt pe roțiță și-și tot îndeasă mâncare în gură, ca și cum ar spune „Nu-ți bate capul cu chestiile mărunte, fată. Sunt destule chestii mai importante pe lumea asta!” și au mare dreptate. Mă fac să mă simt mai bine de fiecare dată.

Mai bine nu întreba ce s-a întâmplat cu Rotopuf I și Rotopuf al II-lea. RIP, băieți.

Mda. Asta-i viața mea, pe scurt. Am fost abandonată aproape complet în lumea asta mare, lată și înfricoșătoare și peste câteva săptămâni o să trebuiască să merg la liceu **SINGURĂ-SINGURICĂ**. A, numele meu e Lottie Brooks. Și locuiesc la malul mării, în Brighton, UK. Și am 11 ani și 9 luni. Mă gândesc că poate ai vrea să știi și asta.

JOI, 12 AUGUST

Probabil te întrebi de ce am o singură prietenă. Sau poate că nu, având în vedere că foile de hârtie nu se prea gândesc la chestii... Dar o să-ți spun oricum, că doar de asta ești aici, nu?

Când aveam patru ani, a trebuit să stau cu un bandaj pe un ochi, că vedeam mai prost cu el. Chiar mi-a plăcut la început. Ziceam că-s un pirat care străbate cele șapte mări în căutare de comori ascunse și-mi spuneam Matelot Picioare de Homar, ceea ce mi se părea destul de amuzant.

Însă toate astea s-au schimbat când am mers în clasa-ntâi. Le-am povestit câtorva colegi despre cum eram eu Matelot Picioare de Homar și așa mi-a rămas porecla. Curând toată lumea făcea mișto de mine. Întâi s-au luat de bandajul pentru ochi, după-aia de hainele mele, apoi de pistruii mei, mai târziu de felul cum vorbeam... Pur și simplu nu era bine nicicum.

Era o fată pe nume Eliza, care avea codițe perfect împletite în fiecare zi și era cea mai rea. Răspân-dea o grămadă de zvonuri oribile despre mine.

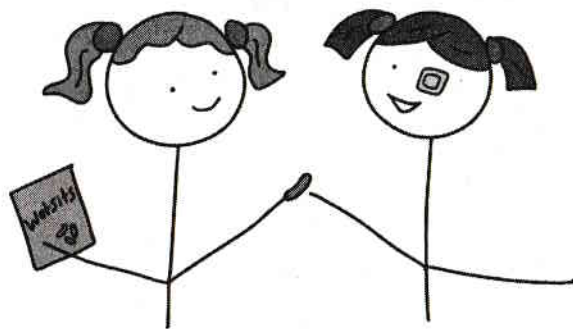
Nimic din ce zicea nu era nici pe departe adevărat. Eliza inventase totul. (Mama a zis că fusesem învățată la oliță de la doi ani și jumătate!)

Eram atât de singură și de confuză. De ce nu mă plăcea nimeni? De ce trebuia să fiu singurul copil din clasă cu bandaj pentru ochi? Și cum își păstra Eliza codițele atât de ordonate?!

Și după-aia a venit Molly la noi la școală și totul s-a schimbat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. În prima ei zi, s-a trântit lângă mine cu cutiuța ei de

mâncare cu Minnie Mouse, mi-a oferit un pufuleț cu brânză și i-a zis Elizei-cea-cu-codițe-perfecte să mă lase în pace. Molly era așa amuzantă și sigură pe ea însăși, că se putea împrieteni cu oricine, dar m-a ales pe mine.

Ia uite ce drăguțe eram pe-atunci.

#DragosteLaPrimulPufulețCuBrânză♥

De-atunci am fost de nedespărțit, #BFFS4EVA!

Dar acum Molly a plecat, iar mie mi-e așa de teamă de ce o să mă fac fără ea.

Vezi tu, pentru alți copii e mai ușor – sunt gălăgi-oși sau sportivi sau arată super bine. Dar eu? Eu mă fac roșie ca racul oricând vorbește cineva cu mine. În timpul liber mai mult stau singură, fac

desene neghioabe, iar asta nu-i prea grozav, nu-i așa? Plus că mai am și cel mai banal păr șaten din istoria omenirii. Dacă e să fiu sinceră, sunt aproape sigură că părul meu e de vină pentru mai toate problemele mele. Aș face orice să fac schimb de păr cu Molly. Ea are niște bucle roșcate superbe – dar faza amuzantă e că și ea își urăște părul! Nu știu. Poate că mereu urâm ce avem? Mama zice că-s frumoasă, dar nu te poți încrede în părinți să fie obiectivi. Probabil ar fi zis asta și dacă eram o barabulă.

Lor le e ușor să spună că o să-mi fac rapid o grămadă de prieteni, dar ce nu pricep părinții mei e că majoritatea oamenilor chiar nu vor să fie prieteni cu o barabulă. Adică la ce-s buni cartofii?

Presupun că pot fi făcuți cartofi pai, iar ăștia sunt buni... dar nu prea cred că-s cei mai buni parteneri de conversație.

VINERI, 13 AUGUST

Pe WhatsApp cu Molly:

EU: Hei, BFF. Mi-e așa de doooooooooooooor de tine!
Cum e pe-acolo?

MOLLY: Mie mi-e și mai doooooooooooooor de tine!
E OK. Deși încă n-am văzut surferi drăguți. Toți arată cam la fel ca ăia din Anglia 😞

EU: Nașpa. Dar ești acolo doar de o zi, așa că poate se ascund?!

MOLLY: Probabil. Și mai e și destul de cald, chiar dacă ar trebui să fie iarnă. N-am idee de ce părinților mei li s-a părut o idee bună să ne mutăm în Australia când familia noastră arată ca o adunătură de sticle de lapte cu peruci roșcate!

EU: Știu. S-au gândit măcar la riscul de a face cancer de piele?!

MOLLY: Evident că nu. Probabil o să mor la un moment dat și atunci să vezi ce rău o să le pară!

EU: Mda, așa le-ar trebui.

MOLLY: Să știi!

EU: Nițel extrem totuși... Mi-ar fi dor de tine dacă ai murit! 🤔

MOLLY: Aaaa, și mie mi-ar fi dor de tine. Atunci o să continui să mă dau cu factor de protecție 50 (măcar o perioadă).

EU: 👍 😊 xxx

Mi-am imaginat că, dacă vorbesc cu Molly, o să mă binedispun, dar acum mă simt mai tristă ca niciodată. Nu pot să cred că mama și tatăl ei ne-au distrus amândurora viața numai pentru „un job nou și foarte interesant”.

CUGETAREA ZILEI:

De ce îți pun mereu părinții obiectivele lor carieristice egoiste mai presus de prietenii copiilor lor?!